

Ak, esiet gudri

Elders M. Rasels Balards
no Divpadsmiit apustuļu kvoruma

Koncentrēsimies uz vienkāršiem veidiem, kā mēs varam kalpot Dieva valstībā, vienmēr tiecoties mainīt dzīves, ieskaitot savējo.

Brāļi un māsas, kad es nesen studēju Mormona Grāmatu, manu uzmanību piesaistīja viena no pravieša Jēkaba mācībām. Kā jūs atceraties, Jēkabs bija viens no tēva Lehija diviem dēliem, kas piedzima tuksnesī pēc tam, kad ģimene bija atstājusi Jeruzālemi. Viņš bija aculiecinieks brīnumiem, un viņš arī redzēja, kā sadalījās viņa ģimene dēļ nepaklausības un sacelšanās. Jēkabs pazina un mīlēja Lamanu un Lemuēlu, tāpat kā viņš pazina un mīlēja Nefiju, un domstarpības starp tiem bija tuvas un personīgas. Attiecībā uz Jēkabu tās nebija par ideoloģiju, filozofiju vai pat teoloģiju. Tās bija par ģimeni.

Skaidri saskatāmas Jēkaba dvēseles sāpīgās ciešanas, kad viņš izsaka nopietnas raizes, ka viņa ļaudis „[noliegs] praviešu vārdus” par Kristu un noliegs „Dieva spēku un Svētā Gara dāvanu, ... un [padarīs] par apsmieklu diženo pestīšanas ieceri” (Jēkaba gr. 6:8).

Un tad, īsi pirms savas atvadīšanās, viņš izsaka astoņus vienkāršus vārdus, kas ir mana vēstījuma pamatā šajā rītā. Jēkaba lūgums bija: „Ak, esiet gudri, ko vēl es varu sacīt?” (Jēkaba gr. 6:12).

Tie, no jums, kas esat vecāki un vecvecāki, varat izjust, ko Jēkabam vajadzēja izjust tajā laikā. Viņš mīlēja savus ļaudis, daļēji tādēļ, ka tie bija arī viņa ģimene. Viņš bija tiem mācījis tik skaidri, kā viņš varēja un ar visu savas dvēseles dedzību. Viņš tos brīdināja noteiktā veidā, kas notiks, ja tie izvēlēsies neieiet „pa šaurajiem vārtiem, un [iet] pa ceļu, kas ir šaurs.” Viņš nespēja izdomāt kaut ko citu, ko teikt, lai brīdinātu, mudinātu, iedvesmotu un motivētu. Un tādēļ viņš sacīja vienkārši un dziļi: „Ak, esiet gudri, ko vēl es varu sacīt?”

Es esmu satīcis Baznīcas locekļus daudzās pasaules valstīs. Mani pārsteidz gars un enerģija, kas ir tik daudziem mūsu locekļiem. Sirdis tiek aizskartas un dzīves tiek svētītas. Darbs virzās uz priekšu dinamiskos veidos, un par to es esmu ļoti pateicīgs. Taču es saskatu daudzus veidus, kā Baznīcas locekļiem jābūt ļoti gudriem visā, ko mēs darām.

Tas Kungs Savā bezgalīgajā gudrībā ir plānojis, ka Viņa Baznīca darbosies bez apmaksātas garīdzniecības. Tas nozīmē, ka mums ir pavēlēts pārraudzīt citam citu un kalpot cits citam. Mums jāmīl citam cits, kā mūsu Tēvs debesīs un Kungs Jēzus Kristus mīl mūs. Mūsu aicinājumi un apstākļi laiku pa laikam mainās, sniedzot mums dažādas un unikālas iespējas kalpot un augt. Vairums vadītāju un skolotāju Baznīcā ir dedzīgi nodevušies savu pienākumu pildīšanā. Daži ir mazāk efektīvi par citiem — tā ir tiesa, taču gandrīz vienmēr pastāv dedzīgi centieni sniegt nozīmīgu kalpošanu evaņģēlijam.

Laiku pa laikam mēs redzam, ka kādi cilvēki kļūst tik enerģiski savā Baznīcas kalpošanā, ka to dzīve kļūst nelīdzsvarota. Tie sāk ticēt, ka programmas, kuras tie vada, ir svarīgākas par cilvēkiem, kuriem tie kalpo. Tie sarežģī savu kalpošanu ar nevajadzīgām dekorācijām un

rotājumiem, kas aizņem pārāk daudz laika, maksā pārāk daudz naudas un izsūc pārāk daudz enerģijas. Tie atsakās deleģēt vai ļaut citiem augt savās attiecīgajās atbildībās.

Tā rezultātā, ka tie velta pārāk daudz laika un enerģijas savai Baznīcas kalpošanai, var pasliktināties mūžīgās ģimenes attiecības. Var ciest darba izpilde. Tas nav veselīgi, garīgi vai kā citādi labi. Lai gan var būt brīži, kad mūsu Baznīcas aicinājumi prasa intensīvākus centienus un īpašu koncentrēšanos, mums jātiecas visā saglabāt atbilstošu līdzsvaru. Mēs nekad nedrīkstam pieļaut, ka mūsu kalpošana aizņem uzmanību, kas nepieciešama citām svarīgām prioritātēm mūsu dzīvē. Atcerieties ķēniņa Benjamīna padomu: „Un skatieties, lai tas viss tiktu darīts gudrībā un kārtībā, jo nav nepieciešams, lai cilvēks skrietu ātrāk, nekā tas spēj” (Mosijas 4:27).

Vai es varu ieteikt sešus veidus, kā mēs varam kalpot gan gudrāk, gan labāk?

Pirmkārt, koncentrējieties uz cilvēkiem un principiem — nevis uz programmām. Viena no vissvarīgākajām lietām, ko mēs darām caur Jēzus Kristus evaņģēliju, ir veidot cilvēkus. Lai atbilstoši kalpotu citiem, vajag censties saprast tos kā indivīdus — to personības, to stiprās puses, to raizes, to cerības un sapņus — tā, lai varētu sniegt pareizu palīdzību un atbalstu. Atklāti sakot, daudz vieglāk ir vadīt programmas, nevis izprast un patiesi kalpot cilvēkiem. Galvenajam mērķim Baznīcas vadītāju sanāksmēs vajag būt pārrunām, kā kalpot cilvēkiem. Vairumu ikdienas informācijas un koordinēšanas tagad var veikt caur tālruņa zvaniem, e-pastu vai parasto pastu, lai dienaskārtība padomes sapulcē un prezidiju sapulcēs vairāk koncentrētos uz cilvēku vajadzībām.

Mūsu mērķim vienmēr vajadzētu būt lietot Baznīcas programmas kā līdzekļus, lai paceltu, iedrošinātu, palīdzētu, mācītu, mīlētu un pilnveidotu cilvēkus. „Atcerieties — dvēseļu vērtība ir liela Dieva acīs” (M&D 18:10). Programmas ir instrumenti. To vadīšana un veidošana nedrīkst aizņemt augstāku prioritāti par cilvēku vajadzībām, kuriem tās ir domātas, lai svētītu un kalpotu.

Otrkārt, esiet novatoriski. Kad mēs strādājam, vairojot savus aicinājumus, mums jāmeklē iedvesma no Gara, lai problēmas risinātu veidos, kas vislabāk palīdzēs tiem cilvēkiem, kuriem m kalpojam. Mums ir norādījumu rokasgrāmatas, un vadlīnijas, kurām jāseko. Tur rodamas nozīmīgas iespējas domāt, būt radošiem un izmantot individuālos talantus. Norādījums vairojot mūsu aicinājumus nav pavēle tos izrotāt vai sarežģīt. Ievest jauninājumus ne vienmēr nozīmē paplašināt, ļoti bieži tas nozīmē vienkāršot.

Tādēļ, ka mūžīgais rīcības brīvības princips sniedz mums brīvību izvēlēties un domāt pašiem, mums jāklūst aizvien vairāk spējīgiem risināt problēmas. Mēs dažkārt varam kļūdīties, taču, ja vien mēs sekojam evaņģēlija principiem un vadlīnijām, mēs varam mācīties no savām kļūdām un kļūt vairāk saprotoši pret citiem, un efektīvāk tiem kalpot.

Būt novatoriskam nozīmē arī, ka mums nav jāpasaka viss, kas mums jā dara. Tas Kungs teica: „Tas nav pareizi, ka Man jāpavēl visās lietās, jo tas, kas visās lietās tiek piespiests, tas ir kūtrs un nav gudrs kalps” (M&D 58:26). Mēs jums uzticam lietot iedvesmu. Mēs uzticamies jums, brāļi un māsas, ka jūs tā darīsiet Baznīcas likumu un principu ietvaros. Mēs uzticamies, ka jūs būsiet gudri, kopā apspriežoties, lai palīdzētu veidot ticību un liecību to dzīvē, kam jūs kalpojat.

Treškārt, sadaliet darbu un deleģējiet atbildību. Pastāv atšķirība starp atbildību, lai darbs tiktu padarīts, un darba darīšanu pašam. Piemēram, jābūt pagājušam laikam, kad elderu kvoruma prezidents domāja, ka viņam pašam vajag veikt mājskološanas apmeklējumus, ko citi nav veikuši. Tas pats attiecas uz Sieviešu Palīdzības biedrības prezidentēm attiecībā uz apmeklējuma mācību. Tas ne tikai nav gudri, tā nav mājskološana vai apmeklējuma mācība. Mājskološana nav skaitļi vai ziņošana par mājas apmeklējumiem; apmeklējumi un skaitļi ir tikai, lai to mērītu. Mājskološana nozīmē mīlestību pret cilvēkiem un kalpošanu, un rūpēšanos par mūsu Debesu Tēva bērniem.

Nozīmējumiem jātiek veiktiem, atbildībām jātiek deleģētām, un Baznīcas locekļiem jāļauj veikt savu atbildību, cik labi vien tie var. Dodiet padomu, iesakiet, pārlieciniet, motivējiet — bet nedariet darbu viņu vietā. Ļaujiet citiem attīstīties un augt, pat ja tas dažkārt nozīmē mazāk labus rezultātus atskaitēs.

Ceturtkārt, izslēdziet vainas apziņu. Es ceru, ka tas saprotams bez teikšanas, ka vainas apziņa nav atbilstoša motivācijas tehnika Jēzus Kristus evaņģēlija vadītājiem un skolotājiem. Mums vienmēr jāmotivē ar mīlestību un sirsnīgu pateicību, nevis, radot vainas apziņu. Man patīk doma: „Noķer citus, darot kaut ko labu.”

Tomēr ir tādi, kuri izjūt vainas sajūtas kā sekas savai kalpošanai Baznīcā. Šīs sajūtas var rasties, kad mūsu laiks un uzmanība tiek veltīti konkurējošām prasībām un prioritātēm. Kā mirstīgie mēs vienkārši nevar visu paveikt uzreiz. Tādēļ mums viss jādara „gudrībā un kārtībā” (Mosijas 4:27). Bieži tas nozīmēs pagaidām novērst uzmanību no kādas prioritātes, lai parūpētos par kādu citu. Dažkārt ģimene prasīs visu jūsu uzmanību. Citkārt profesionālās atbildības būs kā pirmās. Un būs reizes, kad Baznīcas aicinājumi būs kā pirmie. Labs līdzsvars rodas, darot lietas pareizā laikā un neatliekot savu sagatavošanos vai gaidot, lai paveiktu savas atbildības pēdējā brīdī.

Turklāt mums vajag atcerēties, ka Kristus nāca, lai noņemtu vainas apziņu, piedodot tiem, kas nožēlo (skat. Almas 24:10). Viņš nāca, lai nestu mieru satrauktai dvēselei. „Mieru Es jums atstāju,” Viņš teica. „Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis lai neiztrūkstas un neizbīstas” (Jāņa 14:27). Caur brīnumaino Grēku Izpirkšanu Viņš mūs mudina: „Nemiet uz sevi Manu jūgu, ... tad jūs atradīsiet mieru savām dvēselēm” (Mateja 11:29).

Grēku Izpiršanas spēkam sākot darboties mūsu dzīvē, mēs sākam saprast, ka Glābējs ir jau nesis mūsu vainas nastu. Ak, kaut mēs būtu pietiekami gudri, lai saprastu, lai nožēlotu grēkus pēc vajadzības un tiktu vaļā no savas vainas apziņas.

Piektkārt, mums vajag apdomīgi sadalīt savus laika, ienākumu un enerģijas resursus. Es vēlos jums pavēstīt mazu noslēpumu. Daži no jums jau esat to mācījušies. Ja ne, tad ir laiks to zināt. Neatkarīgi no tā, kādas ir jūsu ģimenes vajadzības vai kādas ir jūsu atbildības Baznīcā, nav tāda jēdziena kā „padarīts.” Vienmēr būs vairāk, ko mēs varam darīt. Vienmēr pastāv kāds cits ģimenes jautājums, kam nepieciešama uzmanība, cita stunda, ko sagatavot, cita intervija, ko veikt, cita sapulce, ko apmeklēt. Mums tikai jābūt gudriem, lai sargātu savu veselību un, sekojot prezidenta Hinklija padomam, ko viņš bieži sniedzis — vienkārši „jādara labākais, ko mēs varam.”

Atslēga man liekas, ir zināt un izprast savas spējas un ierobežojumus, un tad novērtēt sevi, sadalot un nosakot prioritātes savam laikam, savai uzmanībai un savām iespējām gudri palīdzēt citiem, ieskaitot savu ģimeni, to centienos pēc mūžīgās dzīves.

Sestkārt, daži vārdi jums, vadītāji, par atbildības došanu Baznīcas locekļiem un īpaši jauniešiem. Prezidents Hinklijs ir teicis, ka katram jaunam Baznīcas loceklim ir vajadzīga atbildība. Lai kāda atbildība tiktu dota, tā nedrīkst nomākt jaunus Baznīcas locekļus, taču tai jāsniedz tiem adekvātu iespēju justies labi Baznīcā, mācoties tās doktrīnu un esot plecu pie pleca ar draudzīgiem Baznīcas locekļiem. Tai vajadzētu tos nostiprināt atjaunotajā evaņģēlijā, palielinot to liecību un sniedzot nozīmīgu kalpošanu.

Brāļi un māsas, koncentrēsimies uz vienkāršiem veidiem, kā mēs varam kalpot Dieva valstībā, vienmēr tiecoties mainīt dzīves, ieskaitot savējo. Tas, kas ir pats svarīgākais mūsu Baznīcas atbildībā, nav statistika, kas tiek ziņota, vai sapulces, kas tiek noturētas, bet tas, vai atsevišķi cilvēki — kalpojot tiem individuāli, kā to darīja Glābējs — ir pacelti un iedrošināti, un galu galā izmainīti. Mūsu uzdevums ir palīdzēt citiem rast mieru un prieku, ko vienīgi evaņģēlijs var tiem sniegt. Septiņos vārdos Jēzus apkopoja, kā mēs to varam paveikt. Viņš teica: „Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles” (Jāņa 14:15).

Mūsdienas ir daudzējādā veidā līdzīgas Jēkaba laikam. Mans padoms ir līdzīgs viņa padomam: „Nožēlojat grēkus un nākat ar visu sirdi, un paliekat ar Dievu, kā Viņš paliek ar jums” (Jēkaba gr. 6:5). Brāļi un māsas, esiet gudri attiecībā uz savu ģimeni. Esiet gudri, pildot savus Baznīcas aicinājumus. Esiet gudri ar savu laiku. esiet gudri, līdzsvarojot savas atbildības. Ak, esiet gudri, mani dārgie brāļi un māsas! Ko vēl es varu sacīt?

Lai Dievs svētī mūs ar gudrību mīlēt Viņa Dēlu, Jēzu Kristu, un gudri veikt Viņa darbu. Es sniedzu savu liecību, ka Viņš dzīvo. Šī ir Viņa Baznīca. Mēs veicam Viņa darbu. Lai Tā kunga miers būtu ar mums un lai mēs gudri veiktu savus pienākumus, es pazemīgi lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.